

EEN ZEER MEMORABELE REIS

DOOR PETER VINK, N.A.V. HET FLP VAN ELI DONKERS

Er was eens ... Een kuster, met een lengte over alles van 56,22 meter en een bruto-tonnage van 424 in 1960 te Hamburg bij de Sietas werf gebouwd. Na vele omzwervingen, onder diverse namen, kwam deze kuster begin 1990 naar Rotterdam onder de naam Satu. In Rotterdam bij v.d. Brink Waalhaven pier 8 werd deze Satu overgedragen aan de nieuwe eigenaar en de naam werd East Pacific (de naam klinkt groter dan het scheepje was). Toen dit alles achter de rug was, moest het schip verhalen van pier 8 naar de Nietim in Dordrecht. De loods werd om 18.00 uur aan boord ontboden. De loods van de reis was loods Donkers en aspirant Vink wierp zich geheel vrijwillig op als aspirant, voor een examenreis (had hij toch alles tevoren maar geweten).

De omstandigheden: Wind ZW 9 op zee, ZW 8 in Dordt en zware buien met af en toe winterse trekjes. Twee sleepboten bij vertrek pier 8, geen sleepboten bij aankomst Dordt. Kersverse bemanning die aan boord heg noch steg wist te vinden. Volle kracht 8 knopen. Geen ruitenwissers, geen slingerruit. Geen verwarming en als enige versnapering Nescafé, gezet met lauw water.

De reis zelf zoals ik hem me nog kan herinneren: We waren ruim op tijd aan boord en namen het geheel in ogenschouw. Ze lag met de kop naar zee achter de dokken. De sleepboten van het type Kapelle en Volharding kwamen de haven binnen en namen contact met me op. Eén boot voor en één boot achter. Toen de boten vast waren gaf ik de gezagvoerder het sein om de trossen, welke de afmetingen van gewone geittampen hadden, los te gooien. Maar dat hoefde al niet meer, want deze sprongen spontaan toen de sleepboten hun "touwtje strak voeren". Goed dat ging dus weer sneller dan verwacht. In een poep en een zucht hadden de 2 boten ons uit de krikkemikken van pier 8 gehaald en ik stond in de centrale geul van de Waalhaven te poppelen om de boten los te gooien. Deze geul ziet er vanaf zo'n kuster uit als een halve oceaan. Nadat de machine gestart was,

werden de boten direct los gemaakt. Zo... het eerste deel van de reis ging gemakkelijker dan verwacht. Eigenlijk verliep de reis tot aan het aanroepen van de Botlekbrug zeer voorspoedig en soepel (er was dan ook met dat weer geen hond op het water). Het was van ebben en het windje stond flink door, een schaapherder typeerde dit als: "De keutels waoien van den diek".

De Botlekbrug verzocht mij om het even rustig aan te doen, want hij had net een ertstrein groen gegeven. Met ijsig kalme stem ging ik hiermee akkoord, van binnen kookte ik. Kon die ...vent op die ...brug zich niet in mij verplaatsen? Dan maar de kop in de wind, maar dat ziet er toch wel vreemd uit, het leek meer kop in het talud. Na een minuut of 10 (het leken er beslist meer, maar de klok liegt niet), kregen we het sein: kom maar door loods (ook al was ik nog maar aspirant, ik voelde me aangesproken en gaf zo snel mogelijk weer vol om het geheel wat beter in bedwang te houden). Gelukkig deed de Spijkenissebrug niet zo moeilijk en konden we daar gewoon doorvaren. Ik zag op de Oude Maas nog kans om de gezagvoerder uitvoerig in te lichten over de voorgenomen manoeuvres bij de Nietim. Zoals eenieder wel verwacht, wilde ik SB anker wegzetten en kop voor bij de Nietim aanschieten. In mijn onschuld dacht ik dit moet kunnen, anderhalf te water en dan met half of vol vooruit aanschieten. Bij de Suikerfabriek gaf ik aan de gezagvoerder door, dat het nog een minuut of twintig was tot voor en achter.

Op de Oude Maas en de kruising was het lot me gunstig gezind, er was geen verkeer waar ik voor moest wachten en kwam dan ook met een sportief gangetje de Krabbegeul inlopen. Al snel kwam de Nietim in zicht en ik vroeg om langzaam vooruit en stand-by SB anker. Tot mijn verbazing kreeg ik geen antwoord...???? De gezagvoerder was van de brug verdwenen. Gelukkig stond mijn examinerende loods aan het roer en die trok toen uit eigen beweging de pook naar zeer langzaam.

Wat er toen allemaal gebeurde in een paar minuten tijd is bijna niet te geloven. Ik zie de gezagvoerder van de bak weer naar het achterschip komen, ik schreeuw van de brugvleugel: vallen SB. We beginnen dwarsuit de Wilhelminahaven in te waaien (wat gaat dat snel). De kapitein loopt terug naar de bak en laat het anker vallen op het moment dat we zo goed als in de Wilhelminahaven zitten. We verdagen dwars op de kompasboei. De gezagvoerder komt weer op de brug. Het anker begint eindelijk wat steun te bieden op het moment dat we de kop in de wind hebben. Zo komen we met krabbend anker de Wilhelminahaven weer uit

en ik haal hoogte voor de steiger. Op het moment dat ik wil aanschieten zegt een verlossende doodkalme stem op de achtergrond: "Ga jij maar even zitten, je hebt laten zien dat je je er uit kan redden, ik doe de rest wel even".

We waren om 22.30 gemeerd, vier en een half uur over een "verhalertje". Toen ik later het examenformulier moest ondertekenen, zag ik dat Eli de reis als "zeer zwaar" had gedefinieerd. Daar was ik het wel mee eens.